

16:9 bøger

Redigeret af Andreas Halskov, Henrik Højer og Thomas Schwartz Larsen

GULDFEBER

På sporet af Oscarfilmen

 TURBINE

GULDFEBER

Bogens bidragydere

Iben Albinus
Nikolaj Arcel
Bille August
Søren Rørdam Bastholm
Jesper Haarup Borchmann
Edward Jay Epstein
Steen Fiil
Helle Kannik Haastrup
Andreas Halskov
Henrik Højer
Søren Høy
Edvin Kau
Rasmus Krogh
Søren Langelund
Palle Schantz Lauridsen
Kim Magnusson
Kenneth McNeil
Steffen Moestrup
Jakob Isak Nielsen
Johannes Riis
Kirsten Skov
Christian Braad Thomsen

16:9 bøger

Redigeret af Andreas Halskov, Henrik Højer og Thomas Schwartz Larsen

GULDFEBER

På sporet af Oscarfilmen

Guldfieber - på sporet af Oscarfilmen

© 2013 Andreas Halskov, Henrik Højer, Thomas Schwartz Larsen og 16:9 Filmtidsskrift

Omslag: Thomas Schwartz Larsen

Omslagsfotos: 20th Century Fox Home Entertainment, Buena Vista, Columbia Tristar, Entertainment in Video, Paramount Home Entertainment, Sony Pictures Home Entertainment, Twentieth Century Fox, Warner Home Video

Grafisk tilrettelæggelse: Thomas Schwartz Larsen

Frame enlargements: Thomas Schwartz Larsen

Bogen er sat med Trade Gothic og trykt hos EJ Graphic A/S, Beder

Printed in Denmark 2013

1. udgave, 1. oplag

TURBINE forlaget, Aarhus 2013

ISBN: 978-87-7141-506-3

Kopiering fra denne bog må kun finde sted på institutioner, der har indgået aftale med Copy-Dan, og kun inden for de i aftalen nævnte rammer.

Der rettes en særlig tak til korrekturlæser Marie Lauritzen samt til Bille August, Nikolaj Arcel, Kim Magnusson og selskaberne Nordisk Film, Zentropa og M&M Productions for samarbejdsvilje i forbindelse med denne bog.

Denne bog er en ikke-kommerciel udgivelse. Den er finansieret af foreningen 16:9, og alle eventuelle indtægter fra bogen går tilbage til foreningen til udvikling af website og nye akademiske publikationer.

Der knytter sig til denne bog et virtuelt appendiks. Her vil man bl.a. kunne finde kortere omtaler af udvalgte Oscarfilm - såvel fortidige som fremtidige - der ikke er inkluderet i bogen: se www.16-9.dk/books.

Indhold

Prolog: We Need to Talk About Oscar 8

Henrik Højer & Andreas Halskov

Del 1. Det brede perspektiv – forskellige forståelsesrammer 17

Oscars historie – fra tidlige talefilm til moderne stumfilm 18

Andreas Halskov

Oscaruddelingen som mediebegivenhed 57

Helle Kannik Haastrup

Sig det med en Valentino – Oscarkjolernes fortællinger fra den røde løber
og Hollywoodglamour som nostalgisk konstruktion 68

Iben Albinus Sabroe

The Oscars og den klassiske Hollywoodfilm 84

Jakob Isak Nielsen

Værdifuld underholdning? The Oscars og amerikanske værdier 106

Andreas Halskov

Del 2. Det nære perspektiv – Oscarfilm og deres samtid 129

Et selvrefleksivt åndehul – musicalgenrens *Broadway Melody* 134

Søren Langelund

David, Scarlett og Oscar – *Gone With the Wind* som filmisk myte og
Oscarvinder 148

Edvin Kau

Den dødes tilbagevenden – *Rebecca*, Hitchcock og The Oscars 167

Christian Braad Thomsen

Verdens største show – farver, formater og forstæder 182

Palle Schantz Lauridsen

Skuespillernes Oscar – Elia Kazan, *On the Waterfront* og gennembruddet for det moderne spil 198

Johannes Riis

De unge vilde – *In the Heat of the Night*, *Midnight Cowboy* og New Hollywood-filmen 214

Henrik Højer & Andreas Halskov

The Deer Hunter, *Platoon* og krigsfilmen efter 1975 237

Jesper Haarup Borchmann

Storfilmens renæssance – fra *Titanic* til *The Lord of the Rings* 256

Rasmus Krogh

Da Oscar blev indie – *No Country for Old Men*, *American Beauty* og *The Hurt Locker* 274

Kenneth McNeil

The Artist – tilbage gennem lydmuren 289

Kirsten Skov & Steen Fiil

Del 3. Det danske perspektiv – danske Oscarfortællinger 307

En dansk Oscarhistorie – fra *Cimarron* til *En kongelig affære* 311

Helle Kannik Hastrup

Hævnen – den fødte Oscarvinder 333

Søren Rørdam Bastholm

Kings and Conquerors – interview med Bille August og Nikolaj Arcel 352

Steffen Moestrup

Den danske Selznick? – interview med Kim Magnusson 373

Andreas Halskov

Epilog: Det kritiske perspektiv 385

Den politiske kvalitets-Oscar 388

Søren Høy

Oscarbedraget 397

Edward Jay Epstein

Bilag 1: Annoteret oversigt over Oscarvindere 402

Bilag 2: Bogens bidragydere 420

Prolog: We Need to Talk About Oscar

Det starter med en kort prolog, så et *fade to black*. Derpå toner ordene frem: "Based on a true story." Nøgternt, lakonisk, konstaterende. Således starter filmen *Argo* (2012), en historisk thriller, branchefilm og *biopic* instrueret af den grønne, men velkendte Ben Affleck (der forud for *Argo* havde instrueret spillefilmene *Gone Baby Gone* [2007] og *The Town* [2010]). Denne film, *Argo*, var frem mod det 85. Oscarshow i 2013* én af de mest prominente og omtalte produktioner – ikke mindst efter dens hæder ved Golden Globes, DGA og BAFTA – og dens modtagelse af hovedprisen ved førnævnte uddeeling var næppe overraskende.

Som Afflecks film omhandler Hollywoodindustrien, således kunne den også siges at fortælle os noget om Oscarshowet og dets udvalgte kandidater. Filmen, som omhandler den tidligere CIA-agent Tony Mendez (Affleck), der i 1979 drog til Iran for at befri nogle gidseltagne amerikanere fra Tehrans gader, er produceret af *independent*-selskabet GK Films, men distribueret af mastodonten Warner Bros. Som en tidstypisk *indiewood*-film blander *Argo* således Hollywoodfilmens fortælleteknik med *indie*-filmens udtryk (gennem et levende kameraarbejde og et *score* bestående af tidstypiske 70'er-sange) samt dens aura af "seriøs kunst".¹

Brugen af diverse autenticitetsmarkører (bl.a. arkivbilleder, håndholdt kamera og *captions* med historiske og geografiske informationer) tilføjer filmen et skær af seriøsitet og væsentlighed, og filmens ramme – storpolitiske spændinger imellem USA og forskellige dele af Mellemøsten – er aktuell på en subtil og relativt harmløs vis. Genremæssigt er *Argo* en blanding af en historisk *biopic* (idet den omhandler Tony Mendez, som faktisk *var* en væsentlig CIA-agent i datidens USA), en politisk thriller (med effektiv brug af krydsklipning) og en lettere satirisk branchefilm (idet den på flere måder omhandler og satiriserer Hollywoodindustriens fabrikstænkning). Herved blander den også forskellige koder og registrer – det alvorlige, det nervepirrende og det komiske – hvortil der kommer et universelt, hverdagslignende biplot omhandlende hovedpersonens kamp for at forene karriere og familieliv. I sidste ende er filmen, trods dens satiriske branchekommentarer, en hyldest til Hollywood og filmmediets muligheder, idet Mendez for at få de

Fig. 1: Den autentiske historie møder i *Argo* (2012) en lettere satirisk, men også glorificerende fremstilling af Hollywood. Ben Afflecks rigt omtalte thriller har mange af de træk, vi naturligt forbinder med Oscarfilmen. *Argo* vandt da også, som ventet, priserne for bedste adapterede manuskript og bedste film. © Warner Home Video.

amerikanske gidsler ud af Tehran etablerer en fupproduktion under titlen *Argo*, som angiveligt skulle filmes i Irans eksotiske locations. Med filmindustriens og filmmediets hjælp lykkes det Mendez at befri de amerikanske ambassadefolk, og herved understreges det – og dette gennem en autentisk historie (!) – at film er andet og mere end underholdning. Film betyder noget for os, film bevæger os, og, ja, film kan sågar påvirke og forandre storpolitiske begivenheder.

Det er således ikke bare et stort spektakel, når Oscarshowet i februar fejrer filmindustrien. Det er storstilet *storytelling*. En historie om den industri, de folk og det medium, som optager store dele af ikke bare den amerikanske, men hele verdens befolkning. Måske er det også mestendels en "god historie" – et slør, som dækker over en industri, der i virkeligheden drives af tvivlsomme *remakes* og endeløse *sequels*, snarere end seriøse kvalitetsfilm. I 2011 var de 10 bedst sælgende film således *Harry Potter and the Deathly Hallows – Part 2*, *Transformers: Dark of the Moon*, *Pirates of the Caribbean: On Stranger Tides*, *The Twilight Saga: Breaking Dawn – Part 1*, *Mission Impossible: Ghost Protocol*, *Kung Fu Panda 2*, *Fast Five*, *The Hangover Part II*, *The Smurfs* og *Cars 2*. Ingen af disse film havde en kinamands chance

i Oscarkapløbet, og dette kunne måske understrege Oscarakademiets selvforståelse og industriens selvfremstilling. Hvis Oscar, således at forstå, fortæller en historie om Hollywood, så er det en historie om Hollywood som en skaber af store, seriøse og stilskabende værker – film som *Gone With the Wind* (1939), *On the Waterfront* (1954), *The Godfather* (1972), *One Flew Over the Cuckoo's Nest* (1975) og *American Beauty* (1999) – ikke en historie om Hollywoodindustriens systematiske fabrikering af franchises og plattede biografbaskere.²

Men Oscaruddelingen er andet og mere end dét, og selvom showet har været i en længerevarende seertalskrise, så er det stadig en af de tre mest sete endagsbegivenheder i amerikansk tv og et tilbagevendende samtalepunkt på tværs af hele kloden.

Bogens opbygning

I denne bog forsøger vi at gribe Oscarshowet i al dets kompleksitet – ved at belyse showet og tildelingen fra forskellige vinkler – men vi tilstræber også en mere dybtgående behandling af en række af Oscarhistoriens mest interessante vinderfilm. Bogen er, foruden denne prolog, udgjort af tre hoveddele og en epilog, som tjener forskellige formål. Den første hoveddel indeholder en serie af kapitler, som i en tematisk eller oversigtsagtig form introducerer forskellige *optikker* eller *forståelsesrammer*, hvorudfra vi kan anskueliggøre Oscarshowet og -tildelingen. Oscarshowet ses bl.a. i relation til moden (Iben Albinus), Hollywoodindustrien (Jakob Isak Nielsen) og de amerikanske kulturværdier (Andreas Halskov), og Helle Kannik Hastrup ser på selve den tværmediale *mediebegivenhed*, som Oscaruddelingen efterhånden er blevet til.

I bogens anden og vægtigste del behandles en række forskellige Oscarvindere (i kategorien for bedste film) med et nærgående, men idiosynkratisk blik. Søren Langelund ser på *The Broadway Melody* (1929) som et tidligt eksempel på en efterhånden lang romance imellem Oscar og musicalgenren, og han påpeger, at Oscarakademiet ofte har hædret musicalen, men at det sjældent har tilgodeset de mere skæve og banebrydende eksempler på genren. Edvin Kau beskæftiger sig da med en af Oscarhistoriens største film, *Gone With the Wind* (1939), en film, som med sin dobbelte *plotline* og

sit melodramatiske udtryk betegnes som klassisk "Oscar bait". I det efterfølgende kapitel ser Christian Braad Thomsen på *Rebecca* (1940) i relation til instruktøren Alfred Hitchcocks oeuvre, og det diskuteres, hvorvidt filmen burde ses som et Hitchcockværk eller en Selznickproduktion (idet den, ligesom førnævnte *Gone With the Wind*, er produceret af David O. Selznick).

Fra 1950'erne og start-60'erne ser Palle Schantz Lauridsen på tre af periodens største og mest spektakulære produktioner, *The Greatest Show on Earth* (1952), *Ben-Hur* (1959) og *Lawrence of Arabia* (1962), som læses i relation til både den klassiske Hollywoodfilm og den tidlige attraktionsfilm. Det narrative og det spektakulære.

Johannes Riis behandler derpå en anden af 1950'ernes og Oscarhistoriens klassikere, *On the Waterfront* (1954), og beskæftiger sig her med skuespillets kunst og personinstruktionen hos Elia Kazan (som i samme årti stod bag to andre Oscarnominerede film: *A Streetcar Named Desire* [1951] og *East of Eden* [1955]).

I et dobbeltløbet kapitel, "De unge vilde", behandler Henrik Højer og Andreas Halskov da to af slut-60'ernes mest interessante og bemærkelsesværdige Oscarvindere, hhv. *In the Heat of the Night* (1967) og *Midnight Cowboy* (1969) – film, der desuden kontrasteres med andre af tidens (mere) nybrydende Hollywood- og *independent*-produktioner.

Med et særligt fokus på *The Deer Hunter* (1978) og *Platoon* (1987) ser Jesper Haarup Borchmann på den moderne amerikanske krigsfilm (efter Saigons fald/befrielse) i relation til Oscarfilmen, genretraditionerne og den amerikanske kulturhistorie.

I 1990'erne og begyndelsen af 00'ere så vi to forskellige – i en vis forstand modsatrettede – tendenser, hhv. den klassiske Oscar- og storfilmens renaissance (som Rasmus Krogh forholder sig til med særligt fokus på *Titanic* og *The Return of the King*) og den begyndende indlemmelse eller appropriering af *indie*-filmen (som Kenneth McNeil analyserer med særligt henblik på *American Beauty*, *No Country for Old Men* og *The Hurt Locker*). Sluttelig ser Kirsten Skov og Steen Fiil på vinderen fra 2012, *The Artist*, og herfra trækkes nogle spor igennem Oscarfilmens foreløbige historie.

De enkelte bidrag er således selvstændige analyser af forskellige Oscarfilm, men i samtlige kapitler ses filmen(e) også i relation til Oscarshowet og

den tid, som filmen(e) på mere eller mindre diffus vis knytter sig til.

I tredje del af bogen behandles da den danske Oscarhistorie, dette igennem en historisk indføring (Helle Kannik Haastrup), et interview med Oscarvinderen Bille August og den just Oscarnominerede Nikolaj Arcel (interviewet af Steffen Moestrup) og et andet interview med den flittigt nominerede producer Kim Magnusson (interviewet af Andreas Halskov). Herpå følger endelig en nærgående, analytisk behandling af *Hævnen* (2010), der af Søren Bastholm, særligt med fokus på dramaturgiske forhold, læses som en "født Oscarvinder".

Efter de tre hoveddele følger endelig en epiløg ("Det kritiske perspektiv"), hvori to filmkritikere og flittige Oscardebattører, Edward Jay Epstein og Søren Høy, giver hver deres personlige bud på, hvordan Oscarshowet og vinderfilmene har forandret sig over tid. Begge mener de, at Oscarvinderne i dag adskiller sig fra de film, som reelt driver Hollywoodøkonomien (de store franchises), men hvor Høy mener, at dette skyldes en politisering og et generelt kvalitetsløft af showet og de nominerede film, så mener Epstein snarere, at dette afspejler en stadigt mere kommerciel industri, som krampagtigt forsøger at fastholde et billede udadtil af sig selv som en "respektabel" institution. Høy og Epsteins bud er holdt i en personlig, essayistisk stil og kan forhåbentlig, efter endt læsning, anspore en lignende diskussion hos de enkelte læsere og Oscarseere.

Som antologi er det oplagt at læse bogen på en nedslagslignende vis, men bogen er også tænkt som et opslagsværk, der (om man ønsker det) *kan* læses fra ende til anden. Gennem indledningskapitlet og det første bilag, som i en oversigtsform gennemgår de forskellige Oscaruddelinger fra 1929 til 2013, kan man naturligt bruge bogen som en oversigt over Oscarhistorien og dens forskellige vindere. Overgangen fra de overordnede til de mere specifikke, næranalytiske kapitler og dén kronologi, hvormed de enkelte næranalyser præsenteres, gør det samtidig muligt at læse bogen som en sammenhængende, fremadskridende behandling. Der fokuseres på vinderfilmene (skønt priser for skuespil, udenlandske film og forskellige tekniske områder også rundes af hhv. Helle Kannik Haastrup og Johannes Riis), men ikke kun på de store og mest omtalte klassikere. I del 2 behandles Oscarvindere fra samtlige af Oscarhistoriens årtier, og dette inkluderer, som sagt,

store klassikere som *Titanic* og *Ben-Hur*, men også mindre (kendte) film som *Midnight Cowboy*, *In the Heat of the Night* og *No Country for Old Men*.

Film, der ikke behandles særskilt i bogens anden del, vil for størstedelen være grundlag for tematisk eller historisk behandling i forbindelse med en af de mere overordnede bidrag i bogens første hoveddel (dette gælder fx *Wings* [1927], *All Quiet on the Western Front* [1930], *Cimarron* [1931], *Grand Hotel* [1932], *Cavalcade* [1933], *It Happened One Night* [1934], *Casablanca* [1943], *Patton* [1970], *One Flew Over the Cuckoo's Nest* [1975], *Rocky* [1976], *Forrest Gump* [1994] og *Slumdog Millionaire* [2008]). Øvrige Oscarvindere vil være genstand for uddybende behandling i det virtuelle appendiks (www.16-9.dk/books), der knytter sig til denne bog – et appendiks, hvor man løbende vil kunne finde nye og relaterede artikler om Oscarshowet og de forskellige film.

Hvorfor Oscar?

I modsætning til de moderne amerikanske tv-serier, som var grundlag for 16:9's første bogudgivelse (*Fjernsyn for viderekomne*, 2011, Turbine), så er det ikke hipt at se og snakke om Oscar, og Oscarshowet er traditionelt, hvis ikke ligefrem *eftertrykkeligt umoderne*. Oscarshowet beskrives således af filmkritiker Vince Canby som "one long commercial for movies which they make look good" (Canby 1987: II.23), og af filmblogger Willie Osterweil betegnes uddelingen som "a boring, overlong, masturbatory tribute to mediocre cinema" (Osterweil 2013). Ja, enkelte kritikere har sågar, i forbindelse med årets jubilæumsshow, markeret deres direkte foragt for The Oscars, og P1-anmelderen Per Juul Carlsen har af samme årsag nedfældet 10 grunde til slet ikke at se eller beskæftige sig med showet. De (ofte rimelige og for så vidt fornuftige) kritikpunkter, som anmeldere og filmfolk hæfter sig ved i forbindelse med Oscar, kan opstilles i følgende anker:

- Oscarshowet er et **spektakel**, der kun har lidt med filmkunst at gøre.
- Oscarshowet er et **markedsføringsstunt** for en branche, der gerne udadtil vil præsentere sig selv som seriøs og "respektabel" (som det konkret fremgår af Oscarakademiets hensigtserklæring).
- Oscarakademiet hylder nogle **tilbageskuende og traditionelle mainstream-**

film og ser konsekvent bort fra de mere kunstnerisk interessante og banebrydende produktioner.

- Oscarshowet er baseret på en tvivlsom **"sportsliggørelse" af filmen** – en tanke om at film, som forskellige konkurrenter i en konkurrencesport, kan måles og vurderes ift. hinanden.³

Pointen med denne bog er hverken at cementere eller dementere Per Juul Carlsens kritikpunkter, men derimod at gå i rette med hans mere tvivlsomme slutning. Uagtet om Oscarshowet er et brancheselvsmagende spektakel, der konservativt hædrer nogle traditionelle mainstreamfilm (som fx *Argo*), så er showet en helt central institution i amerikansk film og tv. En institution, der fortæller os noget om amerikansk kultur-, film- og mediehistorie, og som således – uagtet hvad man måtte mene om det – bestemt er værd at se og forholde sig til. Ja, i takt med de mange danske nomineringer over de seneste år (i både kort- og spillefilmskategorier) er det måske ligefrem *aktuelt* at beskæftige sig med Oscar – at tilstræbe en forståelse af det show og den tradition, som tilsyneladende har en stadigt kraftigere afsmitning på danske film.

Oscar er muligvis ikke en hip sang, men han synger på 85. vers og har stadig et stort og entusiastisk publikum. Denne bog er dog hverken tænkt som en underkendelse af Oscarshowet og dets publikum eller en entusiastisk glorificering af showet og dets udvalgte vindere. Bogens formål er at skabe en seriøs og bredspektret introduktion til den pris, de fleste filmskabere fortsat ønsker at vinde, men som aldrig har dannet genstand for en omfattende dansksproget behandling.⁴

Oscarshowet er en spektakulær, sammensat størrelse, og vinderfilmene kan ikke reduceres til en fast skabelon. Visse gennemgående træk kan dog ikke fornægtes, og som vi skal se, kan der relativt uproblematisk trækkes spor fra *Argo* til flere af Oscarhistoriens vinderfilm. De virkelige mennesker og de genkendelige problemstillinger, den historiske ramme og de politiske undertoner, den dobbelte *plotline* og det gode, spændingsfyldte plot. I disse komponenter gemmer sig en del af den typiske Oscarfortælling.

Vi har set det før, og vi mener at vide, hvordan det ender, men vi følger med for de små varianter og overraskelser på den ellers velkendte rejse.

Denne bog er også en rejse – en rejse *ind i* Oscarshowet, *gennem* Oscarhistorien og *ned i* dybderne af de udvalgte vinderfilm. Vi håber, at oplevelsen vil være underholdende som enhver Oscarvinder og om muligt mere overraskende.

På vegne af hele 16:9-redaktionen
Andreas Halskov og Henrik Højer
Aarhus, oktober 2013

Litteratur

- Box Office (2013): "2011 World Wide Grosses", Box Office Mojo. boxofficemojo.com/yearly/chart/?view2=worldwide&yr=2011&p=.htm
- Canby, Vince (1987): "The Stories Behind the Oscars", *New York Times*, 5. april 1987, II.23.
- Carlsen (2013): "Filmanmelders 10 grunde til at droppe Oscar", DR Kultur, 24. februar 2013. www.dr.dk/Nyheder/Kultur/Film/2013/02/22/115058.htm
- Haastrup, Helle Kannik (2011): "Det globale prisuddelingsshow: Tværmedialitet, mainstream filmkult og celebritymatrice", *Academic Quarter*, vol. 2.
- Osterweil, Willie (2013): "State of the Industry: Politically Developed Cinema at the Oscars", *The American Reader – Criticism*. theamericanreader.com/state-of-the-industry-politically-deployed-cinema-at-the-oscars/#_ftn1
- Rud, Ida (2013): "Bamse anklages for antisemitisme", Ekko, 26. februar 2013. www.ekko-film.dk/artikler/bamse-anklages-antisemitisme/

Noter

* Annoteringen i denne bog er som følger: Film- og andre værktitler skrives i *kursiv*, og ved første benævnelse af en filmtitel skrives premiereåret i parentes. Ved danske filmtitler, som divergerer tydeligt fra filmenes originale ditto, nævnes den danske titel i parentes efter premiereåret. Oscarårene angives efter, hvornår de respektive uddelinger blev afholdt, ikke efter premiereåret af de nominerede film. Et konkret eksempel kunne således være *On the Waterfront* (1954, *I storbyens havn*), som vandt hovedprisen i 1955. Denne annoteringsteknik er en smule forskellig fra den officielle Oscarannotering, hvor Oscaråret typisk er et år bagefter det traditionelle kalenderår. Vanligvis vil man således sige, at *Argo* vandt i 2012, skønt prisen blev uddelt i 2013. Når vi vælger en anden annoteringsteknik, skyldes det, at Oscarakademiets officielle annotering ikke altid er logisk eller konsekvent. Eksempelvis hedder det sig, at *Pelle Erobreren* vandt i 1988, skønt den blev distribueret i 1987 og var med ved det Oscarshow, som blev afviklet den 29. marts 1989. Tilsvarende hedder det sig, at *The Hurt Locker* vandt i 2009, mens den i realiteten blev distribueret i 2008 og var med ved et show, som blev afviklet den 7. marts 2010. Vi vælger altså en anden og mere logisk annoteringsmodel end den officielle, men i Oscaroversigten sidst i bogen (bilag 1) har vi både anført "Oscaråret" (dvs. den officielle angivelse) og kalenderåret (altså hvornår den respektive pris *reelt* blev uddelt).

1. For mere om denne såkaldte *indiewood*-film se da Kenneth McNeils kapitel i denne bog.
2. Pointen, som antydes her, fremstilles i en uddybet form af Edward Jay Epstein senere i bogen. Oplistningen af de 100 film, som i 2011 fik det højeste box office, kan findes her:

- boxofficemojo.com/yearly/chart/?view2=worldwide&yr=2011&p=.htm, og i 2012 var billedet det samme. Her var de 20 bedst sælgende film (ift. box office): *Avengers*, *The Dark Knight Rises*, *Skyfall*, *Ice Age: Continental Drift*, *The Twilight Saga: Breaking Dawn – Part II*, *The Amazing Spider-Man*, *Madagascar 3*, *The Hunger Games*, *MIB3*, *The Hobbit: An Unexpected Journey*, *Brave*, *Ted*, *Intouchables*, *Prometheus*, *Snow White & the Huntsman*, *Taken II*, *The Lorax*, *Titanic 3D*, *Journey 2: The Mysterious Island* og *Hotel Transylvania 3D*.
3. Disse er også hoveddankerne hos Per Juul Carlsen (2013) i artiklen "Filmanmelderens 10 grunde til at droppe Oscar", DR Kultur, 24. februar 2013. www.dr.dk/Nyheder/Kultur/Film/2013/02/22/115058.htm.
 4. Oscarshowet har ikke været genstand for omfattende monografisk behandling i Danmark, men tidsskrifter som *Ekko* (nr. 52, 2011) og *16:9* (nr. 49, 2013) har tidligere haft Oscarshowet som tema, og forskellige akademiske artikler har behandlet forskellige aspekter af Oscaruddelingen, ofte med fokus på *selve showet* (et eksempel herpå er Helle Kannik Hastrups artikel "Det globale prisuddelingsshow: Tværmedialitet, mainstream filmkult og celebritymatrice" [*Academic Quarter*, vol. 2, 2011]).